

„Cu multă atenție pentru detaliu și un stil narativ atrăgător, Jill Eileen Smith aduce la viață vremurile biblice din timpul regelui David. Îi găsesc lucrările absolut captivante și se bucură din partea mea de cele mai călduroase recomandări ca autoare de ficțiune biblică.”

Kim Vogel Sawyer,
autoare premiată a romanului *Amintirile inimii*

„*Batșeba* este o revelatoare transpunere a poveștii lui David și a Batșebeii, una ce reflectă în mod fundamental problematica răscumpărării și a restaurării relației cu Adonai. Detaliul istoric m-a atras în egală măsură ca și drama emoțională, surprinsă într-o descriere vie, ce a izbutit să facă din această relatare biblică o povestire pe care îmi va fi imposibil să o uit vreodată.”

Maureen Lang,
autoarea romanului *The Oak Leaves* și a seriei *Great War*

„*Batșeba* este cel mai bun roman de până acum al lui Jill Eileen Smith. Prezintă cu multă vitalitate devastarea cauzată de pasiunea egoistă și de trădare, precum și binecuvântarea incredibilă a pocăinței și a restaurării prin harul lui Dumnezeu. Cititorii vor savura acest ultim episod al seriei *Soțiile regelui David*.”

Jill Stengl, autoare laureată a romanului *Wisconsin Brides*

„Această povestire, bine documentată și relatată cu aleasă măiestrie scriitoricească, va continua să rezoneze în inima și mintea voastră multă vreme după ce ați terminat de citit și ultima filă. Cu frumusețe și sinceritate, Jill Eileen Smith vă va purta înapoi în timp pentru a revela consecințele păcatului, alăturate profunzimii harului și iertării lui Dumnezeu. O lectură superbă, cu un mesaj care transcende vremurile.”

Judith Miller, autoarea seriei *Daughters of Amana*

„Jill Eileen Smith a scris o povestire frumoasă, marcantă, despre una din cele mai cunoscute femei din Biblie. Povestea Batșebeii este complexă, demonstrând o aleasă dibăcie în abordarea temei, o încheiere valoroasă a celebrarei serii *Soțiile regelui David*, semnată de Smith. O carte pe care o recomand cu deosebită prețuire.”

Kathleen Fuller, autoarea romanelor
A Summer Secret, A Hand to Hold și The Secrets Beneath

Batşeba

SOȚIILE REGELUI DAVID, CARTEA 3

BATȘEBA

Jill Eileen Smith

Traducere de Ariana Roșiu

Casa Cărtii, Oradea
2013

Copyright ©2011 by Jill Eileen Smith
Originally published in English under the title

Bathsheba

by Revell

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, USA

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Batșeba

de Jill Eileen Smith

Copyright © 2013 Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României Smith, Jill Eillen

Batșeba / Jill Eileen Smith ; trad.: Ariana Roșiu. - Oradea :
Casa Cărții, 2013

ISBN 978-978-606-8282-55-8

I. Roșiu, Ariana (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Ariana Roșiu

Editarea: Anca Curpaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Fidelia Stroe

Coperta: Marius Bonce

Mamei și tatălui meu:

Nu mi-aș fi putut dori părinți care să mă susțină și să mă iubească mai mult

Mamă,

Tu mi-ai alimentat dragostea pentru cărți din copilărie. Te văd și acum cu o carte într-o mână și în cealaltă cu lingura amestecând în cine știe ce fierbeai pe aragaz. Întotdeauna mi-ai ascultat și mi-ai susținut chiar și visele cele mai imposibile. Am convingerea că în inima ta ești o scriitoare.

Tată,

Ai fost întotdeauna alături de mine, ai stat în tribună, mi-ai aplaudat realizările. Exemplul tău, credința ta m-au făcut să-mi doresc să trăiesc pentru a te face mândru de mine. Știu că, dacă ai fi putut, ai fi citit fiecare cuvințel pe care l-am scris. Mi-e de ajuns doar să știu că mă iubești.

Iată numele vitejilor care erau în slujba lui David... din numărul celor treizeci erau... Eliam, fiul lui Ahitofel, din Ghilo... și Urie, hetitul. De toți erau treizeci și șapte.

2 Samuel 23:8, 24, 34, 39

Ahitofel era sfetnicul împăratului; Hușai, arhitul, era prietenul împăratului.

1 Cronici 27:33

Și unul a spus: „Nu este aceasta Batșeba, fata lui Eliam, nevasta lui Urie, hetitul?”

2 Samuel 11:3

1

Ierusalim, anul 994 î.d.H.

Întunericul acoperea cerul ca o draperie ce ascundea stelele, învăluind-o protector pe Batșeba în curtea interioară a casei ei. Strânse ștergarul moale de pânză la piept, tremurând ușor, în timp ce Urie stătea cu spatele la ea, ca o santinelă ce-i priveghea intimitatea.

— Sigur că trebuie să faci asta, dar grăbește-te, soțioară dragă. Tonul său ștregăresc îi încălzi sângele în vine. Brusc, vântul de primăvară ce se strecura răcoros de jos, de la tălpile ude și desculțe și îi cuprindea întregul trup înfășurat în tunică, nu îi mai păru chiar atât de rece.

— Da, bărbate. N-ai vrea să mă ajuți? Tonul ei îl tachină, căci își luă inima în dinți încurajată de tonul său oarecum jucăuș. O avea pe Tirța, slujnica ei, care putea să-i toarne apă peste creștet, dar dacă era atât de grăbit să fie cu ea...

Se întoarse cu fața la ea, cu ochii încărcăți de un interes real. Niciodată nu-i mai făcuse o astfel de sugestie. Tirța era întotdeauna cea care o ajuta cu partea asta. Era locul unei femei, ritualul unei femei. Oare devotamentul lui strict față de legea lui

Moise îi îngăduia să contribuie la acest moment? Și oare-și dorea ea asta din partea lui?

Își strânse veșmântul mai aproape de trup, privindu-l. Părea să îi cântărească provocarea și-l cunoștea îndeajuns de bine pentru a ști că se gândea la tot ritualul de curățire impus de lege și tradiție, pentru a stabili dacă un asemenea lucru era cuviincios înaintea lui Adonai.

— Asta n-ar mai corespunde scopului, Batșeba, spuse el în cele din urmă. Deși dacă n-ar putea Tirța să te ajute... Eu sunt soțul tău, la o adică.

Ochii i se umplură de blândețe, lăsând să se înțeleagă cât de mult își dorea de fapt să facă ce-i ceruse ea.

— Este un moment sacru. Îl privi în față când el făcu un pas înspre ea. Să-i reamintești unei femei că este pusă deoparte pentru Dumnezeu și doar pentru soțul ei.

Își puse mâna pe brațul său, văzându-l cum se aprinde la gândul acesta.

— Legea lui Moise – oare ar îngădui un asemenea lucru? Își frecă barba cu mâna, vizibil tulburat de gândul acesta. Se străduia atât de mult să se supună legii... Numai de s-ar fi putut relaxa puțin și să nu ia fiecare iotă, fiecare cuvințel, atât de strict. Dar chiar și după cei trei ani de căsătorie, trebuia să discearnă cu grijă chestiunile legii, dacă nu vroia să se facă vinovată de vinovăția lui. Vinovăția aceea nu merita prețul neglijenței.

— Nu știu, spuse ea în cele din urmă, mângâindu-i obrazul cu mâna. Până vom afla, mă va ajuta Tirța. Mă grăbesc.

Zâmbi când citi ușurarea din ochii lui, după care se duse repede la ligheanul mic, din aramă, pe care el i-l adusese pentru propria folosință privată. Puse ștergarul pe o băncuță de piatră de lângă lighean, își lăsă veșmântul de pe umeri să-i cadă și îl auzi pe el oftând.

— Îl voi întreba pe Ioțadac de dimineață.

Tutorele levit schiop, pe care Urie îl plătea să-l învețe legea avea să petreacă multe ceasuri în căutarea unui răspuns la întrebarea lui Urie.

Ea se uită la el, privindu-i spatele pe care acesta îl întoarse între timp spre ea, un trup vânjos ce răzbătea atât de evident de sub tunica maronie din in. Era un om frumos, inteligent, și ea se minuna de întrebările lui fără sfârșit, de hotărârea lui de a învăța toate legile poporului ei.

— Sunteți gata, stăpână? Tirța îi puse capăt visării, aducându-i gândurile înapoi la ceea ce avea de făcut. Cât de ușor se lăsa distrasă când Urie era atât de aproape. Apa din lighean păru să scânteieze în răcoarea nopții, făcând-o să se înfioare din nou. Tirța își odihni vasul pe umăr, așteptând.

Batșeba își scoase pieptenele din păr, lăsându-l să-i cadă în toată lungimea lui pe spate, coama deasă învelind-o precum o mantie. Pășii în lighean și îngenunche, apa răcoroasă înfiorându-i carnea. Luă repede o gură de aer în timp ce Tirța turnă primul șuvoi de apă rece peste capul ei.

Luă isopul din mâna întinsă a Tirzei și-și frecă brațele și picioarele, apoi se cuprinse cu brațele, strângându-se din nou. Tirța ridică apa și turnă al doilea șuvoi peste creștetul Batșebeii, până acesta îi acoperi întregul trup. Șocul apei reci care i se prelingea pe piele o făcu să privească în sus, spre ceruri. Inima i se strânse când își aminti de nevoia ei de a fi curată înaintea lui Iahve – ceva ce nu putea face în timpul necurăției ei. Își plecă creștetul, rugându-se ca smerenia ei să îi dea trecere în ochii Lui și să primească har. Oare noaptea pe care urma să o petreacă în brațele lui Urie avea să-i dăruiască copilul pe care amândoi și-l doreau atât de intens?

Își închise ochii în timp ce Tirța îi turnă apă a treia oară. Se simți cuprinsă de rușine, iar inima îi era la fel de deschisă înaintea Domnului precum pielea umedă ce-i strălucea.. *O, Adonai, am atâta nevoie de Tine, păcătoasă cum sunt din naștere, și nu pot să mă țin de legea Ta ce-i fără cusur. Spală-mă și voi fi curată, mai albă ca omătul.*

Cuvintele acestea, cândva simple cuvinte ale unui obicei repetat mecanic încă de pe vremea când fusese doar o copilă în casa tatălui ei, deveniseră atât de personale în ultimele luni.

Un sentiment de nevrednicie o cuprinse, o puternică aducere-aminte a faptului că necurăția ei trebuia ispășită.

Lăsă și restul apei să se scurgă în lighean, apoi își ridică mâinile tremurânde spre ceruri, iar lacrimile i se împletiră în apa ce-i picura din păr. Iartă-mă, Adonai. Știa că trebuia să aducă o jertfă pentru a cunoaște adevărata iertare, dar inima îi tânjea după ea cu aceeași ardoare. Poate că în seara aceasta avea să-i fie de-ajuns pentru a obține favoarea lui Dumnezeu.

Ieși din spălătoare și luă ștergarul de pe băncuță, uscându-și pielea, odată cu lacrimile. Își trecu din nou brațele prin mânecile veșmântului, și se adăposti în brațele întinse ale lui Urie.

Batșeba ieși din pat, cu grijă să nu-l trezească pe Urie. El se foi când o simți mișcându-se, iar ea se opri, privind la făptura lui care dormea fără nicio grijă. Pieptul i se ridica și îi cobora lent, regulat, iar respirația îi era egală și ușoară. Părul negru de pe gât i se cărlionța sub tunică sa de noapte și îi ajungea până la marginile bărbii. Simți cum roșește când rămase privind-o, întipărirându-și chipul în minte, dorindu-și să-l poată păstra alături de ea. Dar nu mai avea decât două nopți înainte să plece pentru multe luni. În cea de-a treia noapte, el avea să doarmă în altă odaie, refuzând orice atingere intimă, în pregătirea pentru participarea sa la luptă. Ceva ce nu avea să înțeleagă cu niciun chip și ceva ce nu se putea convinge să accepte sub nicio formă. Zilele pe care avea să le petreacă mărșăluind spre locul bătăliei aveau să-i ofere suficient timp să se curățească. De ce trebuia să înceapă cu asta încă înainte să plece de lângă ea?

Oftă, după care se aplecă să caute de-a lungul peretelui după lampa de lut, care se afla la locul ei, într-o nișă din perete, apoi o apucă cu o mână și ieși din odaie. Trecu încet prin holurile întunecate, spre bucătărie, unde tăciuni aprinși erau îngrămădiți în soba de pământ, suficienți pentru a face foc și a-și lumina lampa cu ei. Scoase vasul pentru ulei și îl umplu, împiedicând

lumina să se stingă. Lampa ilumină încăperea unde slujitorii aveau curând să se apuce să pună pâinea la copt și să pregătească merindele pe care Urie avea să le ia cu sine, pentru a-și încheia postul. Întotdeauna el se trezea înainte de răsăritul soarelui, mânca repede, apoi se ducea la cortul unde se găsea chivotul, chiar la timp pentru a auzi prima trâmbiță. Încă un mod în care își arăta devotamentul față de Adonai. Sau poate că se gândea că acțiunile lui aveau să câștige, cumva, îndurarea Domnului...

Alungă departe acest gând, se așează la un capăt al unei bănci lungi din lemn și-și odihni coatele de o masă netedă, încercând să-și înăbușe un căscat, dar nu reuși. Niciodată nu dormea bine înainte de plecarea lui Urie în vreo bătălie și nu se putea hotărî ce era mai greu de acceptat: dorul după el sau teama de a-l pierde, străpuns de vreo săgeată vrăjmașă. Își cercetă inima, dorindu-și să își poată înăbuși teama, însă epuizarea era întotdeauna de vină pentru îngrijorarea pe care nu și-o putea înfrânge, agățându-se de ea când își dorea mai mult să o poată trimite în zare, precum poartă vântul pleava, departe.

Ce era în neregulă cu ea?

— Iarăși n-ai putut dormi? Tirța își făcu apariția în pragul bucătăriei, cu propria lampă în mâini, cu părul grozav de învâlmășit. Veni mai aproape și luă loc alături de Batșeba. Își puse mâna pe umărul Batșebeii, bătând-o ușor.

Ochii i se umplură de lacrimi. Oboseala o făcea atât de emoțională, iar asta părea să-i dea lui Urie mult de furcă. De aici hotărârea ei de a-și ascunde sentimentele de el, ori de câte ori putea. Se pricepea să o ajute să se despovăreze de ele atunci când avea starea de suflet potrivită, când era deosebit de atent cu ea.

— Îți faci griji din nou? Tirța se ridică în picioare și scoase un burduf cu vin, din care turnă puțin într-o carafă din lut. I-o întinse Batșebeii și se așează alături de ea. Bea din asta

Batșeba ascultă, așa cum făcuse când Tirța se îngrijise de ea, pe vremea când era un copil, cu toate că femeia nu fusese prea înaintată în vârstă atunci când tata o adusese să aibă grijă de copila lui orfană de mamă. Își șterse ochii.

— Da, se pare că nu mă pot abține.

Tirța îi netezi părul răvășit, apoi se rezemă cu coatele de masă.

— Cred că e timpul să fii sinceră, stăpână.

Batșeba simți cum i se strânge stomacul, iar sentimentul pe care-l avu acolo semăna cu groaza.

— Sinceră? Crezi că te mint în vreo privință?

— Cred că te minți pe tine. Pe soțul tău. Iar pe mine m-ai evita. Zâmbi, iar lumina lămpii aruncă umbre bizare pe fața ei rotundă.

Batșeba își întoarse privirea, neîncântată de direcția pe care o luase conversația lor.

— Nu știu despre ce aș putea minți. Privi zidurile și tavanul încăperii, ascultând zgomotele de rozătoare pe care le făceau șoarecii de câmp, pe undeva prin colțurile ascunse în umbre. În ciuda strădaniilor lor de a ține bucatele așezate mai sus și departe de podea, de a mătura mereu încăperea, creaturile acestea păreau să reușească cumva să găsească un motiv de a invade casa. Își ridică picioarele deasupra băncii, din instinct, cutremurându-se.

— Cred... Tirța făcu o pauză, ca și când s-ar fi gândit dacă să mai continue. Cred că ești singură, poate chiar puțin supărată. O privi pe Batșeba țintă în ochi.

— Dacă sunt singură, este pentru că e mai mult plecat decât acasă, și n-am niciun copil care să-i ia locul. Orice femeie ar simți la fel. Luă încă o gură din cana ei, simțind căldura vinului suind prin ea.

— Sunt lucruri pe care le-ai putea face, ca să-i umpli lipsa. Sărmanii au întotdeauna nevoie de slujire, și sunt veșminte de făcut. Poate că mătușa Talia ți-ar putea da niscai sfaturi? Tirța se îndepărtă de ea și-și puse amândouă mâinile pe genunchii ei. Poate că ar avea ea să-ți dea ceva de lucru.

— Mătușa mea nu-mi poate ține de cald noaptea. Nu dorm bine când Urie e departe. Privirea plină de compasiune a Tirzei o făcu pe Batșeba să-și regrete tonul tăios. Iartă-mă. N-am vrut să sune așa. Începu să se joace cu cana, apoi sorbi și ultima gură de vin din ea. Și mătușa mea e ocupată s-o ajute pe Chava cu îngrijitul copilului – care în curând va mai avea frățiori. Iar Rei

numai ce și-a luat nevastă și locuiesc împreună cu mătușa Talia. Pentru ea e ușor să se simtă utilă când are atâtea treburi pe cap.

— Te simți nefolositoare, stăpâna mea? Oare de ce? Tirța șe așeză din nou lângă ea și puse lampa între ele.

Batșeba se foi, simțindu-se din nou năpădită de bine-cunoscutul sentiment de rușine, acesta adăugând la emoțiile pe care nu le putea stăpâni.

— O femeie măritată fără copil – o astfel de persoană e lipsită de valoare. Ce rost are viața mea, căsnicia mea, dacă nu-i pot dăruii lui Urie un moștenitor care să-i ducă mai departe numele de hitit? Ar trebui să-l ajut să-și umple căminul, nu să trăiesc ca un giuvaer, un simplu ornament în casa lui. Se uită la ușa de la bucătărie și-și coborî tonul, cu toate că era prea devreme ca slujitorii să apară deja. Mă tem că și-ar putea lua o altă femeie dacă eu nu-i dăruiesc un fiu. Are și el onoarea lui.

Tirța murmură dezgustată, dar privi repede în jur, ca și când s-ar fi temut că zidurile ar putea avea urechi.

— Stăpânul are aceeași vină ca și dumneata, stăpână. Dacă pui la socoteală lunile în care e dus, se adună la mai mult de jumătate de an. Cum poți să-i oferi un fiu în condițiile acestea? Știi și tu asta.

Mai spuse ceva, pe sub mustăți.

— Ce ai spus? Batșeba veni mai aproape lângă ea. Spune-mi.

— Aș prefera să nu mai rostesc încă o dată cuvântul pe care l-am spus, stăpână. Părea mahnită, iar Batșeba zâmbi. Bărbații sunt toți la fel. Dau vina pe femei atunci când ar trebui să știe mai bine cum stau lucrurile.

Batșeba nu-și putu opri un chicotit.

— Cu asta nu pot decât să fiu de acord. Dar știi că bărbații n-ar accepta niciodată să-și asume vina pentru așa ceva. Își așeză carafa pe masă. Urie era foarte atent... atunci când era aici. Nu se putea abține să nu-i ia partea, în ciuda iritării pe care o resimțea. Era un om bun, un soț credincios. Uneori puțin exagerat când venea vorba de lege, dar asta nu era ceva cu care să nu poată trăi. Era onorabil în esență și-l respecta pentru asta.

Și-apoi, nu o ajuta cu nimic să se plângă de război sau să-și fi dorit ca Urie să lucreze ca negustor, în loc să acționeze în postul de comandant al companiei lui de soldați, întotdeauna gata să împlinească porunca regelui. Nu îl putea schimba pe Urie și nici pe rege, dar nici nevoia permanentă de a lupta împotriva vrăjmașilor lui Israel. Ce n-ar fi dat ea pentru un an întreg de pace! Dar era puțin probabil ca așa ceva să se întâmple curând, dacă trebuia să dea crezare vorbelor lui Urie sau ale tatălui ei.

Tirța căscă.

— După ce pleacă stăpânul, mergem în vizită la mătușa ta. Orice-ai spune, s-ar putea că va reuși să te ajute cu ceva. O bătu ușor pe braț pe Batșeba. Mă duc înapoi în așternuturi. Încearcă să te odihnești.

Batșeba încuviință, mângâiată de abilitatea slujitoarei ei de a prelua controlul și de a o scoate din orice situație. Se uită la Tirța cum pleacă, iar teama de singurătate nu mai era dintr-odată chiar atât de tangibilă. Numai de-ar fi putut fi cu totul sinceră cu Tirța, ar fi recunoscut că, într-adevăr, singurătatea era cea care îi dădea cele mai mari bătăi de cap. Nu vroia să sfârșească văduvă, fără nimeni care să o iubească. Urie o iubea, nu? Dar loialitatea lui față de ea nu era fără părtinire. Dacă îl chema regele, acestuia îi răspundea fără greș.